

Kể lại một kỉ niệm đáng nhớ về tình bạn

Author : binhtrn

Kể lại một kỉ niệm đáng nhớ về tình bạn - Bài số 1

Trong tâm trí mỗi người đều có những kỉ niệm đẹp, em cũng vậy. Kỉ niệm khó quên của em là một lần đi biển Nha Trang cùng với My - người bạn thân của em đã lâu.

Lần đó thật vui, chúng em chất hết đồ đạc vào va li và đi máy bay đến Nha Trang. Biển thật đẹp! Những rặng dừa rì rào trong gió. Những con sóng đua nhau chạy vào bờ tung bọt trắng xóa. Biển có lúc hiền hòa, lặng sóng, nhưng có lúc lại giận dữ, ngạo mạn đánh dạt tất cả cái gì xung quanh nó ra xa. Đứng trên bờ nhìn ra biển sẽ thấy thấp thoáng những đoàn thuyền đánh cá ra khơi, mang về cho mọi người những mẻ lưới nặng trĩu cá. Trên bờ, người đi tắm biển rất nhiều. Em và My cùng nhau xây lâu đài cát và " thu hoạch " được rất nhiều vỏ sò, ốc, san hô,....

Tắm biển đã thỏa thích, hai gia đình của em và My dẫn nhau ra một nhà hàng cao cấp. Ở đó, bọn em được ăn đặc sản của Nha Trang cùng rất nhiều món ngon khác. Buổi tối, cả hai đưa lại ra biển hóng mát và đi dạo. Lúc ngồi nghỉ, bọn em thi nhau tán ngẫu những câu chuyện không có thật trên đời. Tiếng cười đùa của bọn em hòa vào tiếng dế đêm nghe rất hay, buổi đêm trên biển thật yên tĩnh.....

Đến giờ đã ba năm kể từ ngày em đi chơi với My nhưng em sẽ không bao giờ quên được ngày ấy vì nó đã khắc sâu vào trong tâm trí của em. Ngày ấy, là một kỉ niệm khó quên, một kỉ niệm tình bạn đẹp.

Kể lại một kỉ niệm đáng nhớ về tình bạn - Bài số 2

Trong kí ức của mỗi người, nhất là đối với những người học sinh như em thì một người bạn thân lại càng không thể thiếu. Thật đặc biệt là Đan- cô bạn thân từ hồi lớp 1 đến giờ vẫn học với em.

Đan là một cô bé có vóc dáng nhỏ bé cùng với nước da trắng trẻo, mịn màng. Khuôn mặt trái xoan với ánh mắt ngây thơ của một đứa trẻ, Đan luôn làm mềm lòng mọi người chỉ với một ánh nhìn. Đôi môi thì đỏ mọng, miệng lại luôn nở một nụ cười tươi để lộ hàm răng trắng muốt, tưởng chừng như những hạt ngọc trai. Cô bạn này lại có dáng đi uyển chuyển, nhẹ nhàng. Giọng nói nghe rất ngọt và dịu dàng. Chính vì thế mà ở mỗi cuộc thi hát của trường, sự có mặt của bạn ấy là không thể thiếu. Giọng ca "cây nhà lá vườn" này đã đưa về cho lớp, trường rất nhiều giải nhất, nhì.

Tài liệu chia sẻ tại <https://tuyentapvan.com>

Trong lớp thì Đan có vẻ rất hiền lành, dễ tính nhưng trong học tập lại rất nghiêm túc. Những

hoạt động của trường, lớp thì bạn luôn đứng đầu. Dù vậy, Đan vẫn coi việc học là cần thiết nhất. Với một cái đầu thông minh và tính toán nhanh nên bạn học môn toán rất giỏi. Đan luôn được thầy cô và bạn bè quý mến bởi học giỏi lại hay giúp đỡ bạn bè. Về nhà, ngoài giờ học, Đan luôn giành thời gian giúp đỡ cha mẹ. Ngoài sở thích đọc sách, Đan có một sở thích hơi bị kì quái là thích xem phim ma. Mỗi lúc rảnh rỗi là hai đứa lại hỏi thăm chuyện học tập, tâm sự chuyện buồn vui. Lần mà em bị cảm, Đan đã thể hiện mình thực sự là một người bạn tốt. Em đã phải nghỉ học hết hai tuần. Dù vậy Đan vẫn đến nhà em và giảng cho em từng bài toán, bài văn. Điều này đã làm em thực sự làm em cảm động. Khi em hết bệnh cũng là lúc hai đứa lại cùng nhau bước đi trên con đường đến trường. Con đường in lại những kỉ niệm vui, buồn của đôi bạn thân.

Đan luôn là một người bạn tốt không chỉ đối với em mà với cả mọi người. Em cũng sẽ cố gắng học thật giỏi để hai đứa mãi là bạn thân, đôi bạn cùng tiến.

Kể lại một kỉ niệm đáng nhớ về tình bạn - Bài số 3

Bạn Thắm có vóc dáng nhỏ nhắn, thân hình mảnh khảnh nhưng rất khỏe, mái tóc dài thường buông xòa lúc ở nhà và được cột gọn gàng khi đến trường. Với gương mặt sáng cùng chiếc mũi thanh tú, Thắm rất thông minh. Bạn là học sinh giỏi nhiều năm liền ở lớp. Vua siêng năng lại sáng dạ, học đâu hiểu đấy và nhớ bài lâu, Thắm được các bạn mến phục. Thắm tốt lắm, luôn giúp đỡ những bạn gặp khó khăn về học tập lẫn sức khỏe.

Em có một người bạn rất thân, hai đứa luôn khăng khít với nhau, cùng nhau chia sẻ niềm vui nỗi buồn. Dù Thắm đã theo gia đình về quê sinh sống nhưng những tình bạn tốt đẹp ấy vẫn luôn sống trong em.

Bạn Thắm có vóc dáng nhỏ nhắn, thân hình mảnh khảnh nhưng rất khỏe, mái tóc dài thường buông xòa lúc ở nhà và được cột gọn gàng khi đến trường. Với gương mặt sáng cùng chiếc mũi thanh tú, Thắm rất thông minh. Bạn là học sinh giỏi nhiều năm liền ở lớp. Vua siêng năng lại sáng dạ, học đâu hiểu đấy và nhớ bài lâu, Thắm được các bạn mến phục. Thắm tốt lắm, luôn giúp đỡ những bạn gặp khó khăn về học tập lẫn sức khỏe.

Em nhớ như in một sự việc đã khiến em cảm thấy hổ thẹn, sự việc ấy đã là một kỉ niệm đẹp, một bài học quý cho em về tình bạn.

Bạn Dung trong lớp nghỉ học đã hai ngày, không rõ lí do, cô giáo và các bạn rất lo. Được cô giáo phân công, Thắm tìm đến nhà Dung. Gia đình Dung rất khó khăn. Bố mất sớm, mẹ lấy chồng và sinh sống nơi khác. Nhà chỉ còn Dung với bà. Bà lại già và thường xuyên đau ốm nên những ngày qua, bà không ra chợ mua bán rau củ được. Theo em, sau khi rõ căn nguyên, Thắm chỉ cần báo lại cho cô là xong. Thế mà bạn ấy ngày hai buổi đến với bạn Dung. Có hôm tôi mệt mới về. Thú thật rằng khi ấy em giận Thắm lắm. Em cho rằng Thắm không còn thân thiết với em nữa. Em tỏ thái độ lạnh nhạt với bạn ấy; thậm chí, em cũng chẳng thèm đến nhà Dung, dù Thắm và các bạn cùng lớp nhiều lần khuyên nhủ.

Hôm Dung trở lại lớp, cô giáo tuyên bố với lớp rằng bạn ấy vẫn đủ sức dự thi học kì. Cô đã kiểm tra và nhận xét tốt về những kiến thức mà bạn Dung còn thiếu trong thời gian vắng mặt. Có được kết quả ấy, công của bạn Thắm rất lớn. Cô giáo rất hài lòng về Thắm. Thắm là một người bạn tốt, luôn quan tâm đến mọi người, giúp đỡ ai thì giúp tận tình. Bà của Dung cũng gửi lời cảm ơn đến Thắm.

Thật ngại ngùng khi nghe Thắm rủ vào thư viện xem truyện vào giờ ra chơi. Em lấy hết can đảm, hỏi Thắm có giận mình không. Câu trả lời của Thắm khiến em không thể nào quên: "Giận về điều gì? Tình cảm bạn bè rất đáng quý, đáng trân trọng nhất trong quãng đời học sinh. Không hài lòng vì ta chưa hiểu, khi hiểu thì ta sẽ quý nhau hơn."

Em rất nhớ Thắm, người bạn tốt nhất của em. Em cố gắng học thật tốt, thật giỏi để sánh với bạn ấy. Bạn Thắm là tấm gương để em noi theo.

Kể lại một kỉ niệm đáng nhớ về tình bạn - Bài số 4

Thu là bạn học ngồi sát bên em. Em chơi thân với Thu và thường chỉ bài giúp Thu vì Thu học còn yếu, nhất là môn Toán. Có lẽ vì thế mà Thu rất quý em. Bạn ấy thường chia sẻ với em từng viên kẹo hoặc một củ khoai lang bẻ đôi. Em và Thu có một kỉ niệm đáng nhớ rất dễ thương.

Đó là ngày thứ sáu, cuối tuần. Học sinh ra về gần hết. Sân trường buổi chiều trông vắng đang chuyển dần vào hoàng hôn tĩnh mịch. Em nhìn quanh: học sinh đã được phụ huynh đón về gần hết. Quả thật là chỉ còn một mình em đứng đợi anh trai đón về. Đứng một mình ở trường, em chợt nhớ các bạn kháo nhau về những chuyện lạ xảy ra ở trường. Tự nhiên em cảm thấy sợ đến phát khóc. Trời đã bắt đầu tối, phố xá đã lên đèn. Anh em bận việc gì mà không đến đón em? Em suy nghĩ và quyết định đi bộ về nhà. Vừa đi em vừa khóc dù đã rất gắng gượng tự an ủi mình. Nhà của Thu cách trường độ mười mái nhà nên em đi về thì gặp Thu chơi ở trước hiên nhà. Thu đang nhảy dây một mình. Bạn ấy rất ngạc nhiên khi thấy em:

- Sao bạn đi bộ? Sao bạn chưa về nhà?

Em cố nín khóc và nói:

- Chắc anh mình quên đón mình rồi.

Thu ôm lấy em. Không nín được, em bắt đầu khóc. Thường ngày, em là người hay dỗ Thu vì Thu hay bị các bạn khác bắt nạt. Vậy mà hôm nay, Thu lại là người dỗ em. Thu móc túi đưa cho em một cái kẹo rồi bạn ấy xoa lưng em, như mọi khi em vẫn dỗ Thu lúc bạn ấy khóc:

- Bạn nín đi, bạn đi phải thật cẩn thận nhé. Nhớ đừng có băng qua đường đó.

Em gật đầu, rồi vì sợ tối, em vội vã đi ngay. Đi đến đầu cầu, em lại khóc vì sợ nhìn xuống mặt nước sông. Vừa lúc ấy có một người đi xe máy dừng lại sát chân em và kêu lên:

- Thục Đoan, lên xe dựng chờ về.

Em kêu lên mừng rỡ. Dượng Chín là chồng của cô em, dựng đi làm về gặp em. Hai dựng cháu về đến nhà thì gặp ba và anh em chuẩn bị đi tìm em, vì anh em lúc đó mới nhớ ra là mình quên đón em gái. Tủi thân, em khóc to lên làm ba em phải dỗ mãi. Kỷ niệm một lần được bạn Thu dỗ dành chia sẻ là một kỉ niệm đẹp, êm đềm làm em nhớ mãi.

Sang lớp Hai, em chuyển trường từ thành phố về thị xã, lần này em lại đổ Thu vì bạn ấy buồn vì phải xa em. Bạn ấy muốn có em bên vực bạn ấy khi bị các bạn khác trêu ghẹo. Em hứa sẽ đến thăm Thu, về trường mới nhưng thỉnh thoảng em cũng theo ba ra thành phố chơi. Tình bạn của em và Thu là kỉ niệm đáng nhớ nhất ngày còn thơ ấu lớp một.

Kể lại một kỉ niệm đáng nhớ về tình bạn - Bài số 5

Hồi tớ chừng 8, 9 tuổi trong xóm bồng rộ lên phong trào nuôi thú cưng. Mở màn là nhỏ Đậu Nành với một con chó trắng nhỏ xíu, lông xù. Nhỏ Đậu Nành bécon vật tí xíu trước ngực đi chơi. Chú chó nằm im như cục bông gòn, chốc chốc thè lưỡi liếm đánh choách vào mũi cô chủ. Bọn trẻ nhìn mà phát ghen. Vài bữa sau, thằng Tèo “trình diện” một con chó chừng hai tháng tuổi, bốn cẳng chân cao lêu khêu như một con nai. Giấc mơ có một con vật nhỏ càng cháy bỏng trong lòng bọn trẻ. Bữa sau, nhỏ Ngọc ôm ra đường một con mèo tam thể xinh tuyệt. Thằng Tí nghèo hơn, mua mấy con gà vàng bông. Máu ganh đua nổi lên, tớ đốc hết tiền để dành, lao ra chợ. Loay hoay tới lui, tớ lựa được một chú heo mọi dài chừng hai gang tay, cái bụng ổng gập chạm sát đất, được bán lại giá rẻ bèo.

Tớ cũng tìm ra được cái tên thật oách đặt cho chú ỉn: Bánh Bao. Dù Bánh Bao có phần thô kệch, nhưng về góc độ độc đáo thì chẳng ai bằng. Cứ nhìn cái đuôi vắn ốc, ngắn tít ve vẩy của Bánh Bao và tiếng kêu ré lên eng éc của nó khi bị các “chiến hữu” chó mèo gà vịt rượt chạy lòng vòng thì rõ. Mỗi lần mang thú cưng ra so đo, tớ và đám bạn đều khăng khăng con vật cưng của mình là số một. Sau đó, đứa nào đứa nấy ra sức vuốt ve chăm chút, hết như trên đời này không có gì đáng yêu hơn.

Duy nhất có Đậu Ván, thằng em sinh đôi của Đậu Nành đứng ngoài cuộc ganh đua. Đọc nhiều sách nên nó bị cận thị, suốt ngày quan sát đám bạn và lũ thú nhỏ qua đôi mắt kính lấp lóa. Một hôm, con Lucky của nhỏ Đậu Nành bồng nằm lăn ra, hai chân trước dụi lấy dụi để lên mắt, kêu ăng ẳng rất tuyệt vọng. Hoảng hốt, nhỏ Đậu Nành khóc nức nở. Bồng dung, thằng Đậu Ván vệt đám đông, cúi xuống con Lucky. Rồi nó vào nhà, mang ra một chén nước, lau mắt cho con cún. “Chú chó nhỏ bị ghen đóng cục, đau mắt. Lấy nước muối ấm mà rửa thì đỡ liền!”. Cả bọn nín re, đầy thán phục.

Tài nghệ của Đậu Ván càng lầy lừng khi lần lượt, nó ra tay cứu mèo Mimi của nhỏ Ngọc thoát khỏi một trận ngộ độc thức ăn, cứu con Tom bị xe Honda đụng. Một hôm, khi Bánh Bao sốt nóng, nằm thẳng cẳng, thở khò khè, tớ cũng chỉ biết cầu cứu Đậu Ván. Cậu ta cho tớ mấy viên thuốc, dẫn tớ đến bệnh viện một nửa, pha nước đổ cho Bánh Bao uống. Quả nhiên chú ỉn cũng khỏi bệnh. Đậu Ván tiết lộ: “Dùng thuốc cảm bình thường. Nhưng chỉ một nửa liều thôi vì con vật

còn nhỏ xíu mà. Thế nhưng, dù Đậu Ván tài năng tới đâu, những bệnh tật, tai nạn bất ngờ vẫn lần lượt bắt đi từng con thú cưng của đám trẻ nhỏ. Cuối cùng, chỉ còn mình tớ với Bánh Bao. Không còn ai để so đo, bồng dung tớ chán. Khi tớ nói điều ấy, Đậu Ván hơi nhú mắt, rồi bảo để nó nuôi Bánh Bao cho.

Bây giờ, tụi nhỏ ngày đó đều đã lớn cả, thay đổi nhiều. Chỉ Đậu Ván không khác xưa mấy. Vẫn ít nói, vẫn đeo kính, và có lẽ vẫn mơ làm bác sĩ. Tớ nghĩ chẳng nghề nào hợp với cậu ấy hơn thế. Bởi những người có tình thương yêu thực sự, chẳng cần phô diễn ồn ào, luôn sẵn lòng cứu giúp những vật nhỏ nhất như Đậu Ván sẽ làm được rất nhiều điều tốt lành cho cuộc sống này.

Bình tổng hợp

Thanh